

изчадия на борцитѣ, които дошли да лѣятъ кръвта си за нашата свобода!

Караджата позналъ въ затвора Инджето и не смѣхвалъ погледа си отъ него — искалъ да му заговори. Въ затворническитѣ килии били запрѣни Дончо Радослововъ и баща му отъ село Плаково, които били заподозрѣни съучастници на Филипъ-Тотю, обвинявани като негови другари. Чрезъ тѣхъ Инджето съобщилъ на Караджата, че иска да му говори. Намѣрили удобенъ случай. Данчо Радославовъ го подпиралъ и излѣзълъ съ него на изхода. Отишълъ тамъ и Инджето. Разказалъ му своята история и какъ билъ заловенъ. Караджата казалъ, че въ разпита предъ пашата въ Търново нѣма нищо да говори за него; щѣлъ да каже дори, че не го познава.

После продължилъ;

— Братко, Индже, азъ съмъ вече хванатъ съ оржие въ ржка и ще ме обесятъ. Хаджията е здравъ за сега, но и той не ще може да се отърве отъ смъртта. Да видѣше каква сганъ бѣ тръгнала подиръ насъ — цѣлата турска империя. Не вѣрвамъ да се отърве Хаджията отъ тракийскитѣ башибозуци. Тѣ ще му отсѣкатъ пѣтя, ще ги избиятъ. Той остана съ малко момчета. Добритѣ му хора ги избиха. Вие недейте забравя наставленията на Раковски и не се отчайвайте; бждете мжже-